

Arrest

nr. 65 976 van 1 september 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. M. MANESSE, loco advocaat D. STEYVERS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 april 2011 het Rijk binnen en diende op 7 april 2011 een asielaanvraag in. Op 9 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Egyptenaar afkomstig uit Gjakovë (Kosovo) en hebt u de Kosovaarse nationaliteit. Uw man, Qehaja Florim, werd na de Kosovaarse oorlog meegenomen en geslagen door het UÇK. In september 2008 werd hij opnieuw meegenomen en werd hij hevig geslagen. Twee weken later overleed hij in het ziekenhuis. Omdat u niet alleen wilde blijven, besloot u bij uw broer, Astrit Surdari (O.V. 6.796.274) te gaan wonen. Er werd regelmatig met stenen naar de woning van uw

broer gegooid en de omheining werd vernield. Jullie belden steeds de politie die altijd ter plaatse kwam. Op 29 augustus 2010 rond 3 u 's nachts werden er twee granaten gegooid naar het huis van uw broer. Eén granaat bleef onontploft liggen en de andere ontplofte vlakbij het huis. NA dit incident ging u samen met uw dochter en uw broer en zijn gezin wonen bij een oom in Gjakovë. Daarna trokken jullie in bij de ouders van uw schoonzus. U verliet Kosovo op 5 april 2011 en vroeg in België asiel aan op 7 april 2011. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart afgegeven op 18 augustus 2009, uw Joegoslavische identiteitskaart afgegeven op 23 maart 1994, uw Kosovaars nationaliteitsbewijs afgegeven op 27 oktober 2010, uw Kosovaarse geboortakte afgegeven op 27 oktober 2010, de geboortakte van uw dochter Lejla afgegeven op 29 oktober 2010, het Kosovaarse nationaliteitsbewijs van uw dochter afgegeven op 27 oktober 2010, de overlijdensakte van uw man en uw huwelijksakte afgegeven op 25 februari 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u dat uw echtgenoot Florim na de oorlog enkele keren werd geslagen door leden van het etnisch Albanees bevrijdingsleger UCK. In september 2008 zou hij op straat zijn meegenomen en geslagen. De opgelopen verwondingen zouden zijn overlijden hebben veroorzaakt (CGVS, p. 3 en 4). Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht mbt de doodsoorzaak van uw man. Gezien hij in het ziekenhuis is overleden en u door de politie op de hoogte zou gebracht zijn van zijn dood, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u beschikt over documenten die een licht kunnen werpen op de precieze omstandigheden en de oorzaak van zijn overleden. Nochtans kreeg u na het overlijden van uw echtgenoot wel een sociale uitkering (CGVS, p. 4 en 5). Verder wist u niet te vertellen door wie uw echtgenoot kort voor zijn dood werd meegenomen en gevraagd waarom hij gevisieerd werd moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 3 en 4). U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat het overlijden van uw echtgenoot veroorzaakt is door slagen en verwondingen. Zelf kende u geen problemen in Kosovo met de autoriteiten of medeburgers (CGVS, p. 13). U haalde wel aan dat u soms op straat werd beledigd en dat uw dochter voor of na school gepest werd (CGVS, p. 12). Mondelinge verwijten en pesterijen onder kinderen zijn echter onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voor het overige blijkt dat u uw verklaringen steunt op de motieven die door uw broer, Surdari Astrit (O.V. 6.796.274), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Betreffende het door u aangehaalde incident dd. 29 augustus 2010 waarbij een granaat ontplofte op uw binnenkoer (CGVS, p. 16 en 17) dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een probleem is van gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard, dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u zelf niemand verdacht en dat u er geen idee van had wie de granaten zou kunnen gegooid hebben. Uw etnische Albanese buurman, die ook een klacht indiende omdat zijn raam door de ontploffing gebroken was, verklaarde tav de politie dat er 's nachts buiten op straat jongeren rondhingen die alcohol drinken. Verder vermelden de politierapporten opgesteld naar aanleiding van het incident met de handgranaten duidelijk dat het niet om een etnisch geïnspireerd incident ging. Bovendien blijkt uit de de door u neergelegde documenten mbt het onderzoek naar het incident niet dat u persoonlijk gevisieerd werd. Zo was de ruit van uw etnisch Albanese buurman, Baki Morina, gebroken en werden een metalen onderdeel van een handgranaat binnen in zijn woning gevonden.

Verder heeft u in dit verband niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kon/zou kunnen rekenen. Zo kon u probleemloos een klacht indienen bij de politie. U verklaarde in dit verband dat u zeer tevreden was over de inspanningen van de politie en dat ze alles deden om de daders te vinden (CGVS, p. 12, 15 en 17). Uit de door u neergelegde documenten blijkt ook dat de politie een grondig onderzoek heeft gevoerd. Uw burens werden ondervraagd, er werden foto's genomen op de plaats van het misdrijf en uw telefoongesprekken werden nagegaan. U verliet dezelfde dag echter nog uw woning en, hoewel u af en toe wel nog ging informeren hoe het onderzoek vorderde, wachtte u de afloop van het onderzoek niet af. U verklaarde nochtans dat de politie u zei dat ze niet gingen stoppen met zoeken naar de daders (CGVS, p. 18). Dat

de dader(s) van bovengenoemde feiten nog niet werd(en) gevonden kan te wijten zijn aan allerlei oorzaken, zoals onbekendheid van de daders, gebrek aan getuigen, enz. Er kan dan ook geenszins worden besloten tot een gebrek aan of onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de overige door u aangehaalde problemen (inval in uw woning, vernielingen aan uw woning en het gooien van stenen en andere voorwerpen). Hoewel u erin slaagde meerdere documenten voor te leggen die het incident van 29 augustus 2010 staven, kon u echter geen enkel document voorleggen betreffende de door u beschreven eerdere aanvallen. Nochtans zou de politie toen ook telkens ter plaatse gekomen zijn (CGVS, p. 12). Aangezien u politierapporten kan voorleggen van het incident van 29 augustus 2010 lijkt het logisch dat u ook in staat was deze van de eerdere incidenten voor te leggen. U verklaarde dat u er toen niet naar gevraagd had (CGVS, p.12). Aangezien u er bij het incident met de handgranaten wel naar vroeg, is deze verklaring niet afdoende. In de politierapporten betreffende het incident dd. 29 augustus 2010, wordt ook geen enkele melding gemaakt van eerdere incidenten waarbij de politie opgeroepen werd. Ook in de verklaringen die u zelf aflegde tav de politie van Gjakove maakte u geen enkele melding van eerdere problemen, schade of bedreigingen. U verklaarde expliciet dat u niemand verdacht en dat u geen enkel idee heeft wie de handgranaten naar uw woning gooide. Verder beweerde u dat u na het incident met de handgranaten drie anonieme dreigbrieven heeft ontvangen (CGVS, p. 14). U legde deze echter niet neer en u verklaarde er niet meer over te beschikken (CGVS, p. 14) U legt wel een getuigenverklaring voor afgelegd door twee bureaus die beweren dat er de laatste twee jaar verschillende aanvallen waren op uw eigendom. Deze getuigenverklaring betreft echter geen objectieve bron en vertoont een gesolliciteerd karakter. Het werd opgesteld op uw aanvraag zoals vermeld in het document. Dit geldt ook voor het attest opgesteld door de partij het 'Nieuw Democratisch Initiatief van Kosovo' en het verslag afgeleverd door Armend Behluli, hoofd van het 'Gemeentelijk Bureau voor de

Gemeenschappen en Terugkeer'. Ook deze documenten zijn afgeleverd op uw vraag op basis van uw eigen verklaringen.

Ten slotte verklaarde u dat uw echtgenote tgv het incident van 29 augustus 2010 aan PTSD lijdt en gedurende een week opgenomen werd in het ziekenhuis. Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

In het kader van de asielaanvraag van uw zus Qehaja Vezire (O.V.: 6.796.269) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen dat er op 29 augustus 2010 een aanval met handgranaten op uw woning plaatsvond en dat er nav hiervan een onderzoek werd gestart, hetgeen niet betwist wordt. Uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit waaraan evenmin getwijfeld wordt. De overige documenten werden hierboven reeds besproken."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, geboorteakte en vervallen paspoort bevestigen uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. Ook de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier niet ter discussie. Uit de overlijdensakte kan echter geenszins worden afgeleid waaraan hij gestorven is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht; in een tweede middel op de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht en in een derde middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een artikel van Human Rights Watch, *Rights Displaced, Forced return of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo* dd. oktober 2010.

2.3. In een eerste onderdeel van het eerste middel, verwijst verzoekster naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State en meent dat "Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting." In het tweede onderdeel stelt verzoekster, na opnieuw verwezen te hebben naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State, dat "De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker

dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zo niet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.” In het derde onderdeel van het eerste middel wijst verzoekster er op dat *“het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien”*. In deze citeert verzoekster diverse arresten van het Hof van Justitie en algemene rechtsleer met name M. Desomer, *De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage* (Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, 21).

2.4. Bij aanvang dient er op gewezen te worden dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Voor zover verzoekster meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad er op dat deze geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. Er bestaat dan ook geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoot hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.5. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Uit het administratief dossier blijkt daarbij dat verzoekster op 11 april 2011 verklaringen heeft afgelegd op de DVZ, dat zij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde, dat zij hiervan een kopie heeft ontvangen, en dat zij op het CGVS uitvoerig werd gehoord op 18 mei 2011. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en is de aangevoerde schending van de hoorplicht ongegrond.

2.6. Wat het recht tot inzage betreft, waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Belgische grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dient te worden vastgesteld dat deze geen bepaling bevatten waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. Immers wordt enkel de verplichting tot passieve inzage opgelegd. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). In casu heeft verzoekster bezwaarlijk een belang bij het argument nu noch uit het administratieve dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat zij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd vooraleer een beslissing werd genomen of vooraleer het gehoor op het CGVS werd afgenomen (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Verzoekster heeft pas per fax op 14 juni 2011, dus na het ontvangen van de bestreden beslissing, een verzoek tot inzage gericht tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht en het inzagerecht doch laat na aan te tonen dat verzoekster in casu benadeeld werd.

Daarenboven ligt de bewijslast bij verzoekster die alle nuttige informatie ter staving van haar asielrelaas zowel mondeling als schriftelijk dient aan te brengen. De inhoud van een asioldossier en van de gehoren worden aldus in essentie door verzoekster zelf bepaald. Voorts laat verzoekster na aan te tonen welke gegevens haar hadden overgemaakt dienen te worden of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster gaat er overigens verkeerdelijk van uit dat de Dienst Vreemdelingenzaken een advies verleent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag terwijl de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet. Ten slotte stelt verweerder terecht dat *“het administratieve dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de bijlage 26, verzoeksters inschrijving als asielaanvrager, een verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten, de*

toestemming van verzoekster om na te gaan of zij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, een vragenlijst met informatie over haar persoon en reisroute, alsook een vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Het is op basis van deze gegevens dat het Commissariaat-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over haar persoon en reisroute werden aan verzoekster voorgelezen en zijn beiden door haar ondertekend. Daarnaast werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoekster overhandigd. Bijgevolg had verzoekster wel degelijk kennis van de gegevens die door het Commissariaat-generaal zouden worden gebruikt.”

2.7. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster in het tweede middel tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.9. Waar verzoekster in het derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkelt waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de algemeen gekende actuele informatie inzake de discriminatie in Kosovo van personen van Egyptisch etnische afkomst. Verzoekster verwijst naar een artikel van Human Rights Watch, *Rights Displaced, Forced return of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo* dd. oktober 2010, waaruit “*de actuele schrijnende toestand van mensen met Egyptische afkomst uit Kosovo blijkt*” en stelt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunde bij het nemen van de bestreden beslissing niet langer actueel is aangezien deze dateert van september 2009 en uit het rapport van Human Rights Watch blijkt dat de situatie thans anders is.

Het verzoekschrift beperkt zich er toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de volledigheid en de actualiteit van de door het CGVS gehanteerde bronnen, waarbij verzoekster echter nalaat de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen (RvV, nr. 1622 van 11 september 2007). Verzoekster dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens

aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is (RvV, nr. 20.548 van 16 december 2008). De Raad ziet overigens niet in hoe de informatie waarop de commissaris-generaal zijn beslissing steunt, niet meer actueel zou zijn, daar de *Subject Related Briefing, Kosovo - Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma, Ashkali en Egyptenaren*, laatst werd geactualiseerd op 14 maart 2011 en aldus recenter en actueler is dan het door verzoekster aangehaalde rapport, dat dateert van oktober 2010. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster niet ingaat op de essentie van de bestreden beslissing met name dat haar asielmotieven niet geloofwaardig zijn, dat zij niet aantoonbaar ooit persoonlijk te zijn geïnterviewd. Immers haar verklaringen inzake haar echtgenoot, in zoverre geloofwaardig nu verzoekster dienaangaande geen objectieve gegevens aanbrengt, blijven vaag en verzoekster kon niet melden waarom haar voormalig echtgenoot geïnterviewd zou zijn. Verzoekster verklaarde geen problemen te hebben met de autoriteiten en medeburgers in Kosovo. De vermelde pesterijen en beledigingen zijn geenszins van aard om te besluiten dat enigszins sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade. Ten slotte is het incident van 20 augustus 2010 waarbij een granaat ontplofte op de binnenkoer van het huis van haar broer waar verzoekster inwoonde, een louter gemeenschappelijke zaak. Verzoekster doet in haar verzoekschrift geen poging om de conclusies van de CGVS te weerleggen dat met name dit gebeuren niet etnisch geïnspireerd is nu ook de Albanese buur werd getroffen en dat uit de verklaringen blijkt dat de Kosovaarse politie met ernst en onpartijdig is opgetreden. Aldus kan niet worden afgeleid, dat zelfs indien verzoeksters verklaringen waarachtig zouden zijn, ze in aanmerking komt voor internationale bescherming.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.3. Verzoekster brengt geen enkel element aan inzake de subsidiaire bescherming. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.4. Er worden geen gegronde middelen aangebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK